

UNU

Lichidul stacojiu umple treptat sticla transparentă. Când se umple puțin peste jumătate, Rareș închide robinetul butoiului cu vin, pune un dop sticlei și se ridică de pe vine. Se uită pentru un moment la sticlă, strâmbând ușor din nas. *Ar trebui să ajungă de patru pahare. Chiar și așa e prea mult.* Se încruntă, oftând prelung. *Au ținut ei neapărat să vadă cum e vinul cel bun...*

Își întoarce apoi privirea către bucata mare de carne de pe lada frigorifică și strâmbă din nou din nas. Pune mâna pe cotletul de porc învelit în folie de plastic și pornește către ieșirea din pivniță. Stinge becul, după care deschide ușa, dând piept frigului de afară. Se oprește preț de o clipă, ridicându-și privirea către cerul înstelat. Închide ochii și inspiră adânc aerul rece al iernii, după care expiră aburii albi. Un mic zâmbet își face loc pe buzele sale. Aerul

proaspăt și rece îl liniștește întotdeauna.

Întră în casă pe ușa din spate, asigurându-se apoi că o închide bine, pentru a nu lăsa frigul să intre. Își scutură zăpada de pe ghetele vechi și se descalfă, îndreptându-se către bucătărie.

Trece pe lângă Elvira, care curăță morcovi deasupra chiuvetei. Lasă cotletul de porc și sticla de vin pe mușamaua înflorată și se așează la masă. Făcându-și de lucru cu un fir ieșit din mușama, așteaptă momentul potrivit pentru a-și spune din nou oful.

Elvira începe să fredoneze încet melodia care se aude la televizorul așezat pe frigider, așa că Rareș decide să nu mai aștepte.

“De ce zici că i-ai chemat și pe ei?” mormăie el pe sub mustață, ridicându-și privirea către spatele soției sale.

Aceasta se oprește din curățat morcovii. Umerii ei, deși păreau deja căzuți de oboseală, parcă se lasă și mai jos. Oftează.

“Tu chiar vrei să petrecem ziua de Crăciun singuri, din nou?” rostește ea pe o voce joasă, în mod evident abținându-și o izbucnire.

Rareș nu spune nimic. Nu e chiar sută la sută sigur de răspuns, însă știe că orice ar spune se va întoarce împotriva lui. Așa că alege să tacă pentru un moment.

“Nu mai avem carne și pentru revelion,” rostește el, într-o încercare eșuată de a schimba subiectul.

Elvira oftează și mai profund, părând să își ridice privirea către tavan, apoi se întoarce cu fața către el.

“Nu-i nimic,” continuă ea pe același ton calm, “o să cumpăr *eu* alta. Nu o să murim de foame. Stai fără grijă.”

Se întoarce la castronul cu morcovi și începe să îi curețe, de această dată cu mișcări ceva mai brutale.

Rareș își mestecă buza de jos, simțind că nu mai are cum să continue conversația. Își ridică privirea către ecranul televizorului, unde un grup de vedete în costume de baie se întrec pe o plajă într-o cursă cu obstacole.

“Pun pariu că nu ai mai face așa dacă aș fi invitat rudele tale,” o aude bombănind pe Elvira.

Rareș simte cum sângele începe să îi clocotească în vene, ridicându-i-se până la tâmpile. Primul instinct pe care îl are este să lovească cu pumnul în masă, însă reușește cu greu să se abțină. Expiră prelung.

“Termină cu astea,” spune el, simțind cum respirația i se accelerează.

Elvira izbucnește în sfârșit, întorcându-se cu fața către el.

“Nu termin cu nimic, că iar faci așa! Chiar și acum, de Crăciun! Zici că îți ia cineva pâinea de la gură... parcă n-am avea suficientă mâncare. Tot o masă cu Adi și Monica e, un aperitiv și o amărâtă de friptură cu cartofi.”

“Vine și tanti Nela cu ei,” intervine Rareș pe același ton rigid.

“Și cât crezi că mănâncă săraca femeie bătrână?” aproape că strigă Elvira, ridicându-și mâinile în aer. “Dacă știam că faci așa, nu mai chemam pe nimeni!” Face o pauză, după care revine în forță, pe același ton binecunoscut. “Uită-te și tu la oamenii ăștia de lângă noi, Popeștii, de două zile sunt

numai în grătare, lume multă, voie bună. Numai noi stăm aici singuri în casă, pentru că nu vrei tu să-ți bea alții vinul și să-ți mănânce friptura...”

Elvira este întreruptă de bubuitura pe care o generează pumnul lui Rareș în masa mică de lemn. Acesta privește fix către mușamaua decolorată, cu maxilarul încheștat, fără să își întoarcă privirea în direcția ei. Nu spune nimic.

Se așterne liniștea preț de câteva clipe, după care Elvira începe să suspine încet. O aude cum rostește cu glas subțiat:

“Mă așteptam ca anul ăsta să îmi iei și mie un cadou de Crăciun,” scâncește ea cu vocea spartă. “Eu ți-am făcut cadou acel glob de sticlă... mă așteptam să...” suspină din nou, trăgându-și nasul. “N-am primit nimic de la tine de *treizeci de ani*. Nu-ți pasă decât să-ți fie ție bine...”

Rareș privește cu coada ochiului și o vede plângând, acoperindu-și fața cu antebrațul. În mâna ridicată ține doi morcovi mici, iar pielea de pe mâna ei este roșie, probabil de la apa rece. În continuare, Rareș nu schițează niciun gest. Nu știe cum să reacționeze. Știe prea bine că nu i-a mai luat cadouri de când s-au căsătorit și nici măcar nu îi trecuse prin cap că ea și-ar dori așa ceva. E prea târziu oricum. Dacă nu au făcut-o niciodată în atâta timp, ce rost mai are să înceapă acum?

Elvira îi întoarce spatele, iar el continuă să îi asculte plânsul timp de încă un minut. Apoi aceasta lasă morcovii și curățătorul în castronul portocaliu de plastic și pornește cu pași apăsați prin spatele lui către dormitor, ștergându-și lacrimile cu mâinile înroșite.

“Poate văd că vin sâmbătă copiii pe la noi și iar nu le dai nimic!” rostește ea, intrând în dormitor ca o furtună și trântind ușa în urma ei.

Rămas singur în bucătărie, Rareș privește în gol, în continuare neștiind ce să facă. Își dă pentru prima dată seama că în casă este răcoare, însă nu are de gând să dea caloriferul mai tare. Cuvintele soției sale îi fac părul de pe ceafă să se ridice în mod neplăcut, iritant, fiind același monolog pe care îl mai auzise de o sută de ori înainte. De asta se și obișnuise să nu o mai asculte. De asta o și ignoră de cele mai multe ori.

Îi scapă un oftat. Își ridică din nou privirea către ecranul televizorului, însă nu mai poate urmări ceea ce se întâmplă acolo. După un moment, mintea îi zboară fără să vrea la o amintire îndepărtată din copilărie. *Clasa întâi. Bradul de Crăciun. O mulțime de copii care zâmbesc, și unul singur care plânge.* Începe să simtă o durere vagă luând naștere în pieptul său.

Înghite în sec, ca pentru a alunga senzația. Ia telecomanda învelită în folie de plastic în mână și schimbă canalul, sperând că astfel va uita de cearta cu soția și de durerea din piept.

DOI

După douăzeci de minute ușa dormitorului se deschide. Rareș știe că trecuseră douăzeci de minute, pentru că serialul lor preferat este pe cale să înceapă. Își întoarce privirea în direcția ei.

Elvira iese din dormitor. Mișcărilor ei sunt lente, nu se grăbește, părând că nu are nicio tragere de inimă, niciun strop de viață. Cu o mână închide ușa camerei, iar cu cealaltă își șterge ochii umflați și ușor înroșiți. Dacă nu ar fi știut mai bine, Rareș ar fi putut crede că tocmai se trezise dintr-un somn odihnitor.

Preț de o clipă speră că venise pentru a se uita împreună cu el la serial, ca de obicei, lăsând cearta de mai devreme în urmă. Însă speranța i se năruie atunci când Elvira trece prin spatele lui fără să îl privească, târșându-și picioarele până la chiuvetă. Cu aceeași apatie în gesturi, își clătește

măinile și se apucă din nou să curețe morcovi.

Continuă să o privească cu coada ochiului pentru un timp, până ce se convinge că ea nu va mai spune nimic. Melodia de început a serialului îi atrage atenția, așa că își întoarce privirea către ecranul televizorului. Cu toate acestea, mintea lui este pe jumătate tot la Elvira, la cum ar putea să scape el basma curată și să șteargă totul cu buretele, ca de fiecare dată. Prefăcându-se captivat de serial, începe să facă un plan de restabilire a echilibrului de dinaintea disputei.

“A trecut curierul să ia pachetele?” întreabă în cele din urmă, mândru de replica lui, fără să își dezlipească privirea de la ecran.

Elvira nu răspunde în primul moment, după care rostește un “da” plictisit, dar ostil în același timp. Rareș oftează. Sătul de atitudinea soției sale, decide să nu își mai bată capul și se întoarce din nou către serial, de data aceasta cu tot cu scaun și corp. Dacă nici măcar o discuție despre mica ei afacere nu îi schimbă dispoziția, înseamnă că lupta este deja pierdută.

Soneria telefonului îi face pe amândoi să tresară și să privească în direcția sunetului. Elvira își șterge mâinile pe prosopul ponosit de deasupra chiuvetei apoi ridică telefonul de pe bufet, uitându-se la numele apelantului. Chipul pare să i se lumineze în timp ce ridică telefonul la ureche.

“Alo?” răspunde ea pe un ton neașteptat de vesel, profund contrastant cu atmosfera din încăpere.

Rareș începe să își facă de lucru cu același fir din

mușama, prefăcându-se că se uită la televizor. Atenția lui este ațintită, însă asupra soției sale. O privește din când în când pe ascuns, încercând să prindă fiecare cuvânt din conversația telefonică.

Elvira ascultă fără să spună nimic pentru un timp. La un moment dat, umerii ei coboară din nou. Sprâncenele i se ridică și începe să își muște buza de jos.

“I-auzi, săraca...” oftează ea, așezându-și mâna liberă în șold. “Bine atunci, aveți grijă de voi acolo...”

Fără să își dea seama de ce, Rareș începe să simtă un fior de entuziasm în corp.

“Nicio problemă,” continuă ea pe un ton împăciuitor. “Stați liniștiți, ne vedem noi după ce se face tanti Nela bine.” Elvira afișează un zâmbet cald, ca și când ar avea în față persoana cu care vorbește. “Bine, mersi că mi-ai zis. Hai, aveți grijă de voi pe acolo, și sărbători fericite!”

Închide apelul, iar zâmbetul de pe chipul ei dispare instantaneu. Lasă telefonul înapoi pe bufet, după care se întoarce la morcovi fără să scoată un cuvânt. Rareș este cuprins de un sentiment de nerăbdare, căutând să își confirme ceea ce crede că înțelesese din conversație. În scurt timp își dă seama că soția lui nu are de gând să îl lămurească, așa că este nevoit să intervină:

“Cine era?” o întreabă el în cele din urmă, pe un ton ce se voia a fi lipsit de interes.

Elvira oftează prelung înainte să răspundă. Își scutură mâinile de apă, se șterge pe prosop, după care își sprijină palmele de marginea chiuvetei. Rămâne aplecată asupra ei

și își duce o mână la frunte, masând-o cu degetele preț de câteva clipe.

“Era Adi,” spune ea, fără să se întoarcă. “Tanti Nela a răcit, așa că or să stea acasă mâine, să aibă grijă de ea.”

Deși Rareș realizează că veștile primite nu sunt tocmai bune - săraca bătrână este bolnavă, iar Elvira nu își va mai putea vedea familia de Crăciun așa cum își dorise - nu poate nega sentimentul de pace interioară ce îi cuprinde treptat întreaga ființă. Nu mai spune nimic, bucurându-se în tăcere de victoria nesperată. Elvira se întoarce cu fața către el, sprijinindu-se de marginea chiuvetei. Privirea ei este îndreptată către televizor, după care coboară asupra lui.

“Na că ți s-au îndeplinit dorințele,” rostește ea, pe un ton în mod incontestabil scârbit.

Rareș scrâșnește din dinți, abținându-se din greu să nu aibă încă o reacție violentă. Respirația i se întetește în timp ce își ține maxilarul încheștat cu putere. Cu toate acestea, se așteptase la replica asta. Își cunoaște mult prea bine soția.

Pentru a evita un nou episod de ceartă, se întoarce cu spatele la Elvira, ridicându-și privirea către televizor și sprijinindu-și cotul de masă.

“Să-ți iei carnea și să o duci înapoi în pivniță,” o aude el spunând, după care sunetul tigăilor agățate deasupra aragazului îi indică faptul că aceasta s-a întors la gătit, întorcându-i, de asemenea, spatele.

Rareș oftează, simțindu-se pe jumătate ușurat, pe jumătate mâhnit. Privirea îi cade asupra cotletului de porc și asupra sticlei de vin pe jumătate goală. Pentru o clipă își